

kritična distanca, ki naj bi jo izkazoval življenjepiš. To nikakor ni očitek avtorju, ki drugače pač ni mogel, ampak prej založniku, ki ni hotel čakati s tem novim delom, dokler se čustvo žalosti zaradi izgube enega od največjih športnikov in dragocenega človeka ne bi nekoliko umirilo.

Tako je izšla knjiga, ki se sicer imenuje biografija, vendar vsebina le deloma ustreza temu naslovu. Ker ni nikakršne distance, glorificira Tilmann Hepp svojega »junaka« in to pravzaprav mora počenjati, kajti to pisanje je bilo zanj možnost, da usmerja svojo žalost. Novinarstvo pa sledi trdim zakonom — in življenjepiš je novinarsko delo, nič več in nič manj. Tako tej knjigi manjka marsikaj, po čemer se odlikuje življenjepiš, predvsem seveda kritična distanca. Prebirati je mogoče mešanico med sestavkom in doživljajskim spisom, pogosto obarvano zelo subjektivno, predvsem pa manjka široka črta, ki bi posamezna poglavja držala skupaj. Postaje v Göllichevem plezalskem življenju so vendarle natančno označene, od začetkov v Južnem Pfalzu do njegovih izjemnih prvenstvenih plezanj, od katerih bodo nekatera prav gotovo postala del alpinistične zgodovine. Knjiga, ki ima 144 strani in na njih tudi 82 barvnih in 139 črno belih fotografij, je izšla v založniški hiši Rosenheimer v Rosenheimu in stane 68 nemških mark.

društvene novice

Drago Kumru v spomin

Prve dni lanskega novembra so se zabukovski planinci poslovili od dolgoletnega člana in prvega propagandista društva, od slovenskega pisatelja **Draga Kumra**. Poslovili so se od člana, ki je neizmerno ljubil naravo, slovensko zemljo, ki je ogromno pisal in objavljaj, tudi v Planinskem vestniku najdemo njegove besede.

Ohranjene so besede, ki jih je izrekel ob otvoritvi planinskega doma na Homu leta 1967 in odkrivalo njegovo ljubezen do domačega kraja, do domače doline: »Tu gori na vrhu Homa smo našli ta prostor, ta sončni kraj, ki nas vedno znova privablja, nam odkriva vso lepoto naše bogate doline, naših sosednjih vrhov in planin, širnih gozdnih prostranstev... Ali si moremo zamisliti kaj lepšega, čudovitejšega od naših z gozdovi poraslih hribov?«

Ohranjen je zapis v tretji številki Planinskega vestnika iz leta 1973, prvi zapis, ki govori o Savinjski planinski poti, zapis o otvoritvi poti 15. oktobra 1972. Avtor zapisa podrobno opiše pot in Vodnik po poti, poudari, kdo so bili zaslužni za pot in Vodnik in pravi: »Za vsem gradivom, za na novo markirano potjo, se skriva stotine za

planinstvo darovanih ur, skrivajo se plemenita srca, ki že leta gorijo za nenehno večanje števila ljubiteljev gora...«

Ohranjen je zapis v četrti številki Planinskega vestnika iz leta 1972. V njem se poslavlja od umrlih funkcionarjev društva, ki so preminili leta 1971.

Ohranjeni so govori, ki jih je imel sam ali pa jih je napisal za druge ob slovesu pred grobom.

Ohranjen je govor, ki ga je Drago Kumer imel na zlati poroki **Draga in Mare Ocvirk** leta 1969.

Še bi lahko naštevali besede, ki jih je zapisal o delu društva, o naravi, o delu posameznikov v društvu.

Težko, nemogoče je opisati njegovo bogato življenje in njegovo pisateljsko delo.

Drago Kumer je odrasčal v težavnih socialnih razmerah med obema vojnoma. Najprej je našel zaposlitev v preboldski tekstilni tovarni, kasneje se je odločil za učiteljski poklic. Prišel je v Gornjem gradu, nadaljeval v Šokatu, Solčavi, Grižah, Preboldu in Gotovljah. Ob delu v šoli je Drago Kumer vedno našel čas za pisanje. Napisal in režiral je mnoge igre. Kot pisca kratkih zgodb, črtic in povesti ga najdemo v mnogih časopisih in revijah. Napisal je avtografsko mladinsko povest »Karlekov prigrade« (1952), v kateri opisuje doživetje revnega dečka, čigar otroštvo je minevalo po bližnjih vaseh, kjer so se starši udinjali za stanovanje in boren zaslužek.

Drago Kumer nam je s svojim pedagoškim delom, s pisateljskim ustvarjanjem mnogo dal. Mnogo je dal planinski organizaciji, saj je znal prikazati delo planincev, znal je opozoriti na lepote narave, znal je mladim prikazati čar slovenskih gora.

Člani Planinskega društva Zabukovica so ponosni, da so imeli v svoji sredini slovenskega pisatelja Draga Kumra in hvaležni so mu za vse delo, ki ga je opravil za planinstvo in za društvo.

Franc Ježovnik

Planinskemu prijatelju v spomin

Decembra lani je minilo leto dni, odkar ni več med nami planinskega prijatelja in gorskega reševalca **Darka Vencija**, moža, ki je bolj kot lastno življenje ljubil gore in divji gorski svet. Z gorami je bil obkrožen in prevzet vse življenje. Živel je tako rekoč v središču Zahodnih Julijcev in z dvorišča svojega doma v Strmcu pod Predelom je lahko opazoval Jalovec, mogočno Loško steno, Rombon, Jerebico ter proti zahodu obrise Viša in Montaža, zadaj za hišo pa Mangart. Res prekrasen je od tam razgled po gorskih vršacih. Vendar pa Darko vseh teh gora ni samo opazoval, temveč se je, če je le mogel, nanje tudi povzpел — po običajnih poteh, večkrat po brez-

potjih, tudi čez steno. Običajno sam, večkrat tudi s prijatelji. Njemu so bile gore dostopne in prijazne vse leto, ni se ustrašil niti snega, ledu in viharjev. Pomagal je planincem, ki jih je v gorah doletela nesreča ali celo smrt. Udeleževal se je tudi različnih planinskih akcij, tako doma kot v Italiji. Sodeloval je tudi pri postavitvi križa na vrhu Mangarta. Ko je šlo za gore, zanj državne meje niso obstajale. Gore pa je sprejemal tudi drugače. Znal je opazovati prelivanje barv ob sončnih vzhodih in zahodih, živali in gorsko cvetje. Mnogo teh lepih trenutkov mu je uspelo ujeti s fotoaparatom, še več jih je doživel, ko je sam pokončen in ponosen stal na gorskem vrhu ali počival ob poti.

Preobširno bi bilo naštevati vse vrhove, na katerih je stal Darko; bilo pa jih je veliko tako doma kot v tujini. Na nekaterih je bil več kot 30-krat.

Najino planinsko druženje je bilo kratko, vendar lepo. Od pomembnejših naj omenim le vzpon na Montaž in Grossglockner. Za povprečnega planinca nič posebnega, vendar je Darko znal izbrati zanimive poti, prav tako pa je o gori povedal kaj zanimivega in pokazal njene zanimivosti. Po uspešni vrnitvi z gor se je rad poveselil, kot to pravzaprav počnejo vsi planinci.

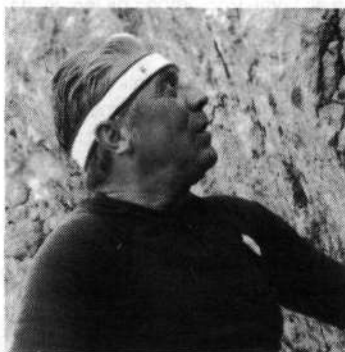
Še danes, po letu dni, kar Darka ni več med nami, se spomnim, ko je prihajal ob nedeljah proti večeru na Predel. Na naši strani se je ustavil in se s pogledom zazrl tja gor proti Mangartu in Jalovcu, ki sta bila ob tem času ob lepem vremenu obsijana z zadnjimi sončnimi žarki. Občudujoče in skoraj slovesno je rekel: »Lepe so naše gore!« Res so lepe in na te besede se spomnim, ko stopam sam po samotnih poteh ali stojim na kakšnem vrhu in se sprašujem: »Zakaj hodim v gore?« **Dr. Kugy** je v eni od svojih knjig nekoč na to vprašanje odgovoril: »Ker moram,« in tem mislim se pridružujem tudi sam. **Dr. France Avčič** pa je v uvodu svoje knjige *Kjer tišina šepeta* zapisal: »Če bi me vprašali, kje bi hotel sanjati svoj poslednji sen, bi odgovoril: 'Pri sedmerih triglaviških jezerih ob smaragdni vodi, pod belimi skalami, s padlimi viharniki, med gorskim cvetjem'.« Sam se sprašujem: je kaj razlike med to prečudovito dolino sedmerih jezer in dolino pod Mangartom, Jalovcem, Loško steno in Jerebičco? Skoraj je ni in zato, Darko, večen naj bo spomin nate, kot so večne te gore nad tvojim preranim grobom.

Igor Zlodej,
Bovec

60 let Franceta Rakovca

France Rakovec spada v povojno generacijo, ko so v Kranju obnavljali organizirano planinstvo in leta 1947 ustanovili planinsko društvo, takrat pa je kot mladinec postal ustanovni član.

Ves čas je zahajal v gore, še posebno v okolici Besnice pod Joštom, za nekaj časa pa se je vključil tudi v »zeleno bratovščino«, vendar je kasneje začel graditi dom in je moral vse lovske potrebščine (opremo) prodati. Planinstvo mu je ostalo še naprej edino razvedrilo in sprostitev, ko je nabiral moči za delo v znameniti »Savi«. V tej tovarni gumijevih izdelkov v Kranju je bil med pobudniki in ustanovitelji planinske sekcije Sava, ki je imela izjemne dosežke in aktiven planinski program. Poleg izletništva je imela planinska sekcija Sava v upravljanju koč Čemšenik v Kokri, v zimskem času pa so več

France
Rakovec

let oskrbovali planinski dom na Kališču. Pri vseh teh akcijah je bil France izjemno aktiven in vedno družaben, saj se je to dopolnjevalo z igranjem na diatonično harmoniko.

Matičnemu društvu, še bolj pa UO se je približal v sedemdesetih letih ob odpiranju Ledin in Kravca. Vse do danes je vesten, natančen in dosleden odbornik, zadnjih osem let pa tudi podpredsednik PD Kranj. V zadnjem mandatu je prevzel tudi izjemno odgovorno delo načelnika gospodarskega odseka. Prav za to opravilo je vse težje dobiti planinskega entuziasta, še posebej tako delovnega in poštenega, kot je France.

Planinci mu iskreno čestitamo ob njegovi 60-letnici in mu želimo še na mnoga leta ter da bi bili planinski domovi še naprej tako dobro oskrbovani in da bi tovarne žičnice še naprej tako dobro obratovala.

Franc Ekar

20 let planinskega vodništva PD Kranj

Leta 1974 je bil v Kranju kot prvi tak pri nas ustanovljen odsek za planinsko hojo in vodništvo. To je bilo potrebno predvsem zaradi tega, da bi obvladovali množično planinstvo in ga usmerjali, pa tudi zaradi preventive in vzgoje. Z ustanovitvijo odseka je sovpadala tudi akcija »Vsi občani hodimo v gore«, ki pa se je v zadnjem času preoblikovala v tradicionalno planinsko izletništvo od enostavnih do zahtevnih tur.